

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδόμος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα' κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμαῖὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔγρωμ,
καὶ εἰς τὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάξια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μάρτη ἑννέα,
καὶ τίποτα νέα.

Ποῦντος τρακόσα τριάντα τρία,
εἰς γῆν καὶ πόντον καλοκαιρία.

Γεῦμα τοῦ Χάρωνος φρικτὸν
'ὅτὸν Φασουλῆν τὸν ἐκλεκτόν.

Ἐξ ἐκτιμήσεως πολλῆς κι' ἀγάπης ἐξαιρέτου
καὶ οἱ νεκροὶ τὸν Φασουλῆν εἰς γεῦμα προσκαλοῦν,
ἐπειδὴ δὲ προσέρχεται μετὰ τοῦ Περικλέτου
καὶ 'στὸ τραπέζι κάθονται χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.
Ἐκεῖ μεγάλοι προσφοραὶ καὶ κόλλυβα πολλὰ,
ὡ μὲν καὶ μοσχολίθων καὶ σύμωνα καὶ ἀλλή,
παματώδης δὲ καπνὸς σκορπίζεται 'ψηλά,
καὶ εἰς Μαιναλεῖων μάρμαρα βλαστάνει νέα χλόη.

Ὅ οἱ νεκροὶ μὲ σάββανα κατάλευκα προβάλλουν
καὶ ἀπὸ μακρὰν ρινόφωνοι νταυλοπαππάδες ψάλλουν,
μα εἴνεται κατάλευκος κι' ὁ Χάρος μὲ δρεπάνι,
ὅπου τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τὸ κόβει σὰν ρεπάνι.
Ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρὰς μὲ μοῦτρο σὰν λεμόνι
τὸν Χάρον τὸν ἀμείλικτον σιγὰ σιγὰ σιμώνει,
πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Περικλῆν μὲ φόβον συνιστᾷ,
καὶ ἐκεῖνος ὑποκλίνεται 'στὸν Χάρον ἐμπροστά.

Παρά τῶν ἀπλόνεται σκιά τῶν κυπαρίσσεων
καὶ τὸν ἐπαίτην ἀναμῖξ κυττάζεις μὲ τὸν Κροῖσον.
Ἐκεῖ 'στὸ Κοιμητήριον δὲν εἶναι διακρίσεις,
καὶ ὅπως ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους Δεληγιάννης
ἴσως ἐν πρώτοις λέγεται καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
ὅτι κι' ἐκεῖ διάκρισιν δὲν εἰμφορεῖς νὰ κάνης.

Νεκροὶ σαλτάρουν ἄγνωστοι καὶ πάμπολλοι γνωστοί,
βουλῶναι δὲ ὁ Φασουλῆς τὴν εὐγραμμὸν του ρῖνα,
ὅταν κοντὰ του πρόγονοι καθίζουν σεβαστοί,
ὁ Καραβίδας ὁ πολὺς κι' ἡ Τρελλοκατερίνα,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐσάλπισε βαρυνεπνθῆς ἡ φήμη
τὸν ἀλγεινὸν τῆς θάνατον εἰς πᾶσαν μας πλατεῖαν,
καὶ μένει ἀλησμόνητος ἡ προσφιλὴς τῆς μνήμῃ
'στῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν τὴν ἀριστοκρατίαν.

(Εἰς τὸ Τραπέζι ἔρχεται καὶ κάθητ' ἓνας ἓνας
καὶ χύνεται 'στὰ πρόσωπα παιδρότης κι' εὐθυμία,
κι' ὁ Φασουλῆς φρενόληπτος μὲ τρίχα ὠρθομέναν
κυττάζει πρὸς τὰ τέσσαρα τῶν οὐρανῶν σημεῖα,
ὅταν ὁ Χάρος ἐξαφνα σηκώνεται ἀπάνω,
ὀκτὼ φοραὶς μακρότερος ἀπὸ τὸν Καραπάνω,
καὶ λέγει πρόποσιν θερμὴν ὑπὲρ τοῦ Φασουλῆ
κι' ἐκ τῶν ἐγκάτων γέλωτες ἀνέρχονται πολλοί.

Χάρ. — Πίνω λοιπὸν κι' ἐκ μέρους μου καὶ τῶν λοιπῶν συγ-
[τεόφων]
ὕπὲρ τοῦ ρέκτου Φασουλῆ, ὅπου δὲν ἔχει φόβον.
Καθὼς δ' ἐκεῖνος κοινωνοὺς τοῦ μυστικοῦ τοῦ δειπνοῦ
τὸν Δεληγιάννην ἔκαμε μετὰ τῶν Κορδονάτων,
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐξύπνησα ἐκ τοῦ βαθέος ὕπνου.

τούς εκμετρήσαντας τὸ ζῆν με τᾶσπρα σάββανά των, καὶ πρὸς ἐκείνους τράπεζαν παρέθεσα πλουσίαν, καὶ ἐκάλεσα τὸ κόσμημα ἐκάστου φιλοσόφου νὰ ἐντυφίῃ καὶ εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν πανθαίσιαν μετὰ τοῦ νέου Περικλῆ, τοῦ μόνου τοῦ συντρόφου. Στέφανοι λοιπὸν, φιλόσοφοι, εἰς τούτους τοὺς λειμῶνας με στέφανον ἐκ μυρσινῶν καὶ κυπαρισσομήλων, καὶ ἰδὲ Λαζάρων σκελετοὺς καὶ ὠχροὺς συνδαιτυμόνας, ποὺ ἔχουν τὴν στυγνὴν μορφήν παυμένων ὑπαλλήλων. Ἰδὲ τὴν εὐωχίαν μου, καὶ ἐκείνης λαμπροτέραν, ὅπου ὁ Σγούτας ἔκαμε τὴν Καθαράν Δευτέραν, καὶ ἄφ' ὅσας παροεσκύασε ὁ νέος μάγειράς σου καὶ ἐβόηκεν τὰ σηκίτια σου καὶ τὰ σπληνάντερά σου.

Ἐδῶ δὲν φθάνουν πώποτε τῶν ζωντανῶν οἱ κῶμοι, οὐδὲ κακὸν οὐδ' ἀγαθὸν μᾶς ἐνοχλεῖ ἐπίγειον, καὶ τοὺς νεκροὺς δὲν ἐξυπνᾷ μηδὲ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τοῦ Καραπάνου τοῦ σοφοῦ τὸ νέον Ἰσοζύγιον, ὅπου ὁ Σωτηρόπουλος με δυνατὴ παρλάτα τοῦ τόκαμε σὰν ταραμὰ με χαβιχαροσαλάτα. Ἐδῶ ὅτ' ἡ χώραν τῶν νεκρῶν, ἐδῶ ὅτ' ἡ Κοιμητήριον, δὲν εἶναι κίνδυνος κανεὶς γιὰ Κατηγορητήριον, ἀλλ' οὔτε πατριωτισμὸς τὰ στήθη μᾶς λυμάνεται, οὐδὲ ὁ Λυμπερόπουλος με τὰς ἀρβύλας μαινεται, οὐδὲ Γεοκοκστόπουλον ἀκούομεν λυσσῶντα, οὐδ' ἄλλην καλλικέλαδον Βουλευτικὴν Σειρήνα, καὶ ἐξ ἴσου ὅλοι ἔχομεν τὰ νόμιμα προσόντα, καὶ ὁ Καραβίδας ὁ τρελλὸς καὶ ἡ Τρελλοκατερίνα.

Ἄν δὲ κανεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐντὸς τοῦ τάφου πλήξη ἀμέσως εἰν' ἐλεύθερος τὸν τάφον του ν' ἀνοίξῃ, καὶ πέρνει τὸν ἀέρα του με κάτασπρα σενδόνια, χωρὶς τὸν νοῦ του νὰ χαλᾷ μ' Ἑληαῖς καὶ με Κορδόνηα. Ὅποτε δὲ τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος σελαγίζεται με τοῦ Ὁρίωνος τὸ φῶς καὶ με τοῦ Γαλαξία, γυρίζει ὅτ' ὁ κρεβάτι του χωρὶς νὰ συλλογίζεται ἂν ὅτ' ὁ Δαμῖγον θὰ δοθῇ ἡ σμύρις ἡ Ναξία.

Πότε θ' ἀκούσω μὴ φορὰ καὶ τὸ ἴδιό σου στόμα νὰ μοῦ φωνάξῃ «Χάρε μου, τί στέκεσαι ἀκόμα, καὶ τὴν ἀθλίαν μου ζωὴν δὲν κόβεις πέρα πέρα, ἀλλὰ μ' ἀφίνεις ζωντανὸν νὰ κοπανῶ ἀέρα;» Τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς δὲν ἐβαρύνθης πλέον; καὶ ἂν γίνης ὡς ὁ Θεοδώρης μεγάλος Ναπολέον, καὶ ἂν τὰ ἐκατομύρια κλωστήσῃς ὡς Ζωγράφος, πάλιν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σὲ δεχθῇ ὁ τάφος. Θαρρεῖς πῶς τὸ Ρωμαῖκό ποτὲ θὰ εὐτυχήσῃ; καὶ ἂν ζήσῃς μέχρι τῆς στιγμῆς, ποῦ πέραν εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἡ σάλπιγξ θὰ ἠχήσῃ καὶ τυλιχθέντα θὰ ἰδῇς τὸν οὐρανὸν ὡς πᾶπυρον, ἀκόμη τότε θὰ βρωμᾷ καὶ ὁ ἔνας καὶ ἄλλος κλάδος καὶ μέγαν ἄνδρα θὰ καλῇς τὸν κάθε ὀνηλάτην, καὶ μόνος σὺ θὰ τραγουδῇς τοὺς πόθους τῆς Ἑλλάδος ἐπάνω ὅτ' ἡ γαϊδάρας σου τὴν ψωραλέαν πλάτην. Λοιπὸν φασκέλωσε τὸ πᾶν, καὶ ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου, ἔλα ἐδῶ ν' ἀνακουθῇ τὸ σᾶπυρ κόκαλό σου, καὶ νὰ περᾷς παντοτεινὰ χρυσὴ ζωὴ καὶ κότα χωρὶς βελλάδα δανεικὴ καὶ δίχως ρεδιγκότα.

(Αὐτὰ τοῦ Χάρου λέγοντος ἀστράπτει καὶ βροντᾷ, καὶ ὁ Φασουλῆς περίτρομος εἰς τοῦτον ἀπαντᾷ).

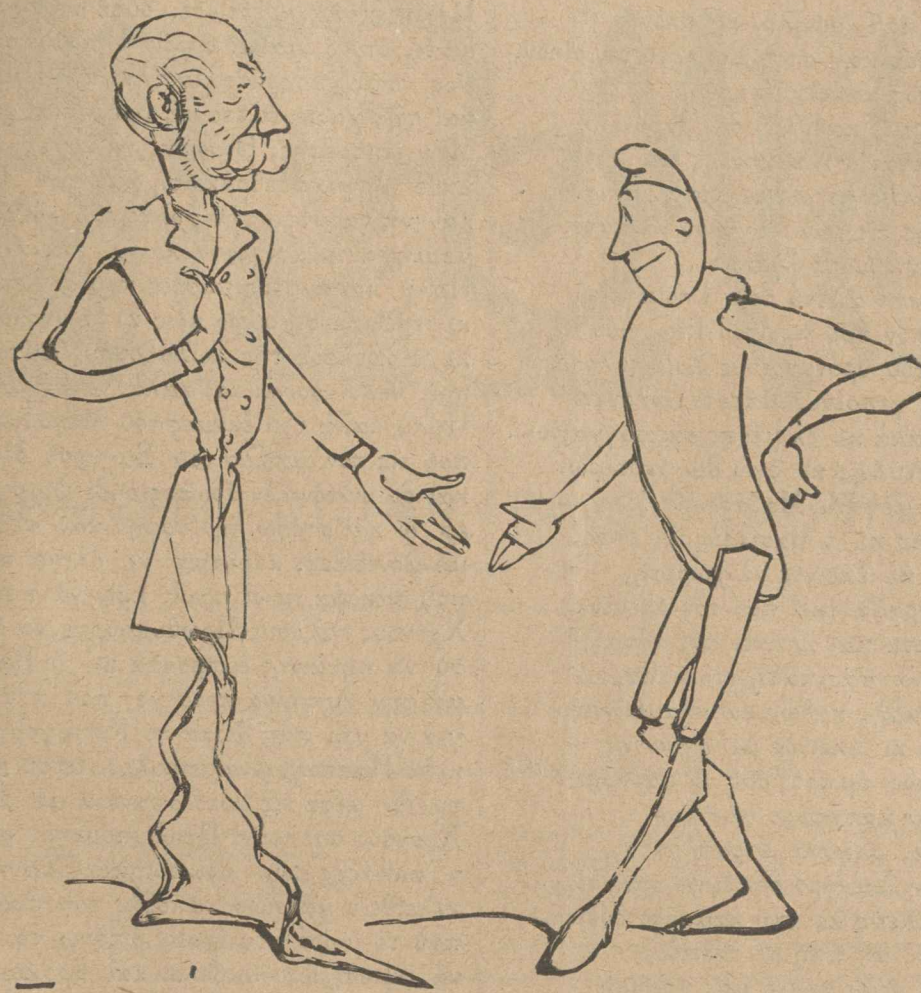
Ὁ Φ. — Ἀγαπητέ μου Θάνατε, ἀπὸ χάριν περὶ δι' ὅσων τρέφεις πρὸς ἐμὲ ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην, καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου συγγνώμην σοῦ ζῆτο ἂν εἰς ὕβρεις κατὰ σοῦ ποτὲ παρεξέστραπην. Βαρὺ τῶντι φαίνεται τοῦ βίου τὸ φορτίον, προπάντων εἰς τοὺς Ἕλληνας τῶν κλασικῶν Χαιτών, ποῦ τραγουδοῦν νυχθημερὸν εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον «Καραϊσκάκη ἀρχηγὲ καὶ πρώτῃ καπετάνε», γνωρίζεις ὅμως κάλλιστα, ὁ παντοκράτωρ Πλούτων, πῶς καὶ με τόσα βάσανα πάλ' ἡ ζωὴ γλυκεῖα ἔνι.

Αὐτὸς ὁ βίος φόρτωμα μοῦ φαίνεται κακόν, μὰ σὰν κυττῶ μουστακαλῆν καὶ τὸν πολὺν Σμετεῖον, ἐλπίζω πῶς καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θὰ ἔρῃ τὸ Ἰσοζύγιον ὅτ' ἔμετ' ὀλίγον μέλλον. Καὶ ὅταν κυττάζω ὅτ' ἡ Βουλὴν τὸν ῥήτορα Ζωγράφου καὶ δισεκατομύρια ὅτ' ἡ μέτρημα νὰ τρώγῃ, ἀποστροφὴν αἰσθάνομαι καὶ φρίκην πρὸς τὸν τάφον καὶ λαχταρῶ νὰ ζῶ καὶ ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ σκυλόλογον. Καὶ ὅταν ἀκούω κάποτε καὶ αὐτὸν τὸν Σπηλιάδην καθόλου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταβῶ ὅτ' ἔδην. Καὶ σὰν μοῦ ποῦν πῶς γίνεται τὸ Κατηγορητήριον, πῶς καταχρήσεις θὰ εὐρύνῃ τοῦ σῖρ Τρικούπη καὶ ἄλλῃ δὲν στρέφω κἄν τὸ βλέμμα μου ὅτ' ἡ μαύρον Κοιμητήριον, ἀλλ' εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ γίνω Μαθουσαλάς, καὶ πλήρης σφρίγγους καὶ ἀκμῆς τεντόνομαι ὁλόθως καὶ γίνομαι Ἀρτανιάν καὶ Ἀραμῖς καὶ Πόρθος, καὶ ὅλα μοῦ φαίνονται σωστά, μέγала καὶ σπουδαία, καὶ οἱ πρὶ αἰῶνων πόθοι μὲς καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα.

Ἐλπίζω ὅτ' ἡ βελτίωσιν καὶ ἐγὼ τῶν καθεστῶτων, ἡ δόξα εἰς τὸ ἔρμα τῆς τῶν Βασιλέα ζέδει, καὶ ὁ Καραπάνος γελαστός δὲν τταμπουνᾷ ὡς ποῦτον πῶς τὸ Κουβέρο τῶν Ρωμηῶν σὲ ἴλιγο μουφλοζέει. Τώρα με Στέφανος φωνὴν φωνάζει ὁ γοιμῆς πῶς θὰ πληθύνῃ τάχιστα τοῦ ἔθνους ἡ οὐσία, καὶ τότε, φίλε Θάνατε, ἂν ἔλθῃς νὰ με πάρῃς, ἔμπορεῖ καὶ ἐγὼ νὰ κηδευθῶ δαπάνῃ δημοσίᾳ.

Ἄς μὴ γενῶ καὶ ἐγὼ βορὰ τοῦ φοβεροῦ δεσπάνου τώρα ποῦ καὶ τὰ μούτσουνα γελοῦν τοῦ Καραπάνου, ὅπου κανεὶς Ἀρμόδιος καὶ ἀντάρτης δὲν πεινᾷ, ποῦ καὶ ὁ Σαῖντ - Ζουστ ὁ ἄγριος μοῦ φαίνεται γλυκὴ καὶ ἡλθε καὶ ὁ Ἀνυσίος με τὸν Τσιροπινὰ γιὰ νὰ τελειώσουν τὴν δουλειὰ τῆς Ἀτμοπολιτικῆς. Τώρα ποῦ ἔρις ἦναψεν ἐκ τῶν πολὺ σπανίων περὶ καταδιώξεως καὶ τῶν χαρτοπαιγνίων, καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου πολεμεῖ με τὸν Εἰσαγγελέα καὶ ἀνταλλάσσοντ' ἔγγραφα, ὡς λέγουν, σμεοδαλέα, ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εὐρίσκεται εἰς σῆλον διότι ἔχει φίλον του τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον, καὶ ἂν, ὃ μὴ γένοιτο ποτὲ, ἡ μῆνις των κορώσῃ ἐκ τῆς στενοχωρίας του φοβοῦμαι μήπως πάθῃ, καὶ ἔως κακὸ ἐπάνω του σπυρὶ ξαναφωτρώσῃ, με θύσ τ ρ α ἡ κ α λ ὁ γ ε ρ ο ς ἡ μ έ γ α κ α λ α γ α κ ἄ λ

Τώρα ποῦ τῆς ἀνοίξεως μ' οἰστηλάτε τὸ σφρίγγος καὶ τὴν Ναξίαν σμύριδα θὰ πάρῃ ὁ Δαμῖγος, τώρα ποῦ διαφαίνεται σιὰ προόδου μόλις καὶ τρέχει ὅτ' ἡ Πρωθυπουργὸν ὁ κάθε καπνοπόλη καὶ τταμπουνᾷ πῶς τοῦ καπνοῦ τὸ μέγα λαθρεμπόριον ἐπῆρε τὸν κατήφορον καὶ οὐδ' ἔχει πλέον ὄριον.

Τώρα ποῦ καὶ τὸ θέατρον τὸ ἐθνικὸν θὰ γίνῃ καὶ ποιητὰς καὶ ὑποκριτὰς θὰ εὐρωμεν ἐτοιμοὺς, καὶ ὁ Μιστριώτης, παραιτῶν τὸ φλογερὸν Καμίνη, εἰς κωμωδίας θ' ἀσκηθῇ καὶ φλύακος καὶ μίμους.

Καὶ, Χάρε ἀδυσώπητε, μὴν ἔλθῃς νὰ με πάρῃς... ἐκ ακουστή, παρακαλῶ, καὶ ἡ ἴδική μου χάρις, καὶ ὡς ὅτου ἄνθρωποι φανοῦν καὶ οἱ Μαθαυονομάχοι

Φασουλῆς ὁ μετ' ἐλπίδας καὶ ὁ μεγάλος Δελιγιάδης

Με τρέμον ἔρχομαι πολὺν, Πρωθυπουργέ, σιμά σου... νὰ χαιρετῶ τὸ σεβαστὸν καὶ μέγα ἑνομά σου. Χρόνους πολλούς, Θεόδωρε, νὰ ζήσῃς καὶ νὰ ζήσω... ἐγὼ νὰ τρέχῃς ἐμπροστὰ καὶ ἐγὼ νὰ τρέχω πίσω, τὴν ἐξουσίαν νὰ τρυγᾷς καὶ ὅλα τὰ καλὰ τῆς, καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὁ πρώτος Στρατηλάτης, καὶ αὐτὸς ἐπρόμαζε τὰ κατορθώματά σου, καὶ εἶναι πάντα ὁδηγὸς εἰς τὰ περὶ ἡμέραν σου. Στὴν ἐορτὴν σου σήμερα τὸ ἔθνος μακαρίζω, παῖδας καὶ ἐμβατήρια πολεμικὰ γχαρίζω, τὴν ἀστράτην καὶ τὴν βροντὴν ἀτρόμητος ἱππεύω, τῆς ἀστραὶς φαβορίταις σου γλυκύτατα θαυπεύω, καὶ ἀφίνω τὰ παπούτσια μου εἰς τὴν ἐξώπορτά σου νὰ μὴ λερῶσιν τὰ χαλὰ καὶ τὰ πατώματά σου.

καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν χρυσώσῃ νέος ἥλιος, μὴν πάθω κωλικόπονον, οὐδ' ἐλαφρὸν συνάχι, καὶ ἂς εἴμ' ἐπτάκις τοῦ μηνὸς τοῦλάχιστον εὐκοίλιος.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς με τόνον ὑψηλόν, καὶ ὁ σκελετόδης Θάνατος, σαρδόνιον γελῶν, με μίαν νεκροκεφαλὴν τὸν στρώνει ὅτ' ἡ κινήσῃ, καὶ αὐτὸς περὶ τὰ κόλλυβα καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ).

Ἰδοὺ... σπεφάνους σήμερα ὅλ' ἡ Ἑλλάς σου πλέκει, ἡ Βασιλεῖα τρέμουσα ἐνώπιόν σου στέκει, ὁ δὲ Τρικούπης ὑπὸς με οἶγος καὶ με φρίκην προσμένει τὴν μεγάλην ποῦ καὶ μαύρην καταδίκην, καὶ ἐγὼ ἐμπρός σου στέκομαι τραμάζων καὶ ἀπορών... ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦ Συγγροῦ ἐπῆγε τὸν χορὸν, καὶ σεις δὲν ἐπατήσατε τὸ πόδι σας ἐκεῖ καὶ εὐθύμως ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Βασιλικοί. Δ. — Θυμᾶς, καλέ μου κύριε, μὴ ἐρέθιτε ὀδύς καὶ ἐφώνησα τοὺς Ὑπουργούς καὶ εἶπα τὰ ἐξῆς: Κανεὶς δὲν πρέπει ἐπὶ σᾶς εἰς τοῦ Συγγροῦ νὰ τρέξῃ καὶ ὁ Μεγαλειότατος ζητεῖ νὰ μᾶς ἐμπαίξῃ. Ἀφοῦ ἐπῆγε ὁ χορὸς τοῦ Καραπάνου πρώτον καὶ ἐτίμησε τὸ μέγαρον ἐνός τῶν ποσειστώτων.

δὲν ἔπρεπε παντάπασιν καθ' ὑψηλὸν καθήκον
 νὰ σύρῃ τὴν πορφύραν τοῦ καὶ τοῦ Συγγροῦ τὸν οἶκον,
 διότι τότε, κύριοι, καθὼς καθεὶς θὰ κρίνῃ,
 τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ ἡ τιμὴ καθόλου δὲν βαρύνει,
 καὶ μὲ τὸν Χιώτην γίνεται ὁ Καραπάνος ἓνα
 καὶ ἡ παρουσία τῆς Αὐλῆς πηγαίνει σὰς χαμένας.
 Διὸ δὲν πρέπει παντελῶς εἰς τοῦ Συγγροῦ νὰ πᾶτε,
 ἂν τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἔθνους ἀγαπᾶτε,
 καὶ οὕτω πως οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου
 θὰ δώσουν μᾶθημα καλὸν τοῦ πρώτου Γεωργίου
 νὰ ἐκτιμᾷ πλείοτερον τοῦ θρόνου τοὺς Συμβούλους
 καὶ ὅχι νὰ τοὺς θεωρῇ γελοίους Μπερτοδούλους.
 Φ.—Ἐκάματε πολὺ καλὰ καὶ ἐκ μέσης σᾶς συγχαίρω..
 αὐτὴν τὴν ὕβριν τῆς Αὐλῆς καὶ ἐγὼ δὲν ὑποφέρω.
 Ἐκάματε πολὺ καλὰ, μεγάλε Μαζαρίνη...
 ὅπου πηγαίνετε καὶ Σεῖς καὶ ὁ Βασιλεὺς ἄς εἶναι,
 ἐκεῖ εὐκόλως εἴμπορεῖ καὶ ἐκεῖνος νὰ χωρέσῃ,
 καὶ ὅχι αὐτὸς νὰ σᾶς τραβᾷ ἐκεῖ ποῦ τοῦ ἀρέσει.
 Ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλοτε σᾶς τᾶπα...
 μὴν τὸν ἀφίνετε ποτὲ νὰ σᾶς πατῇ τὴν κάπα,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ, καθὼς καταλαμβάνεις,
 ἐσὺ νὰ γίνῃς Βασιλεὺς καὶ ἐκεῖνος Δεληγιάννης.
 Ἀπηύδησα πληθυντικῶς ἐμπρός σας νὰ παρλάρω
 καὶ τώρα μὲ τὸν ἐνικὸν κατήφορο θὰ πάρω.
 Τοῦ ἔκαμες πολὺ καλὰ, μεγάλε Στρατηλάτα,
 καὶ ὁ Ὑπουργὸς μὲ τὸν Συγγρὸ δὲν ἔγινε σαλάτα,
 καὶ ἂν θύμωσεν ὁ Βασιλεὺς ἄς πιῇ καμπόσο ξύδι,
 ἄς πάῃ στὸ Τατοῖο του, ἄς πάῃ σὲ ταξεῖδι,
 τὸν συμβουλευέω δὲ καὶ ἐγὼ νὰ μὴ μᾶς ἐρεθίσῃ...
 ὁ Θεοδώρῃς ἐρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβήθησιν;
 Ἐσχίρτησα ἐκ τῆς χαρᾶς σὰν εἶδα πῶς μαζί του
 δὲν παρευρέθησεν ὁ χορὸν τοῦ πρώτου Τραπεζίτου,
 καὶ ἐκράτησεν τὸν ὄρε σου, ὡς τὸ κρατεῖς ἀείποτε,
 γιατί νομίζῃ ὁ Βασιλεὺς πῶς δὲν τὸ ἔχει τίποτε
 νὰ τρέξῃ μ' ὅλην τὴν Αὐλὴν καὶ εἰς τὰ Πιθαράδικα
 καὶ ἡ δόξα ἡ Βασιλικὴ νὰ πάῃ τότε ἄδικα.
 Μ' αὐτὸ ὑπερετίμησεν τὸν ρέκτην Καραπάνο
 καὶ φήλωσε τὸ μπόι του δὲς μέτρα παραπάνω,
 διότι δὲν κατώρθωσε καὶ ὁ Χιώτης μας ὁ Κροῖσος
 νὰ γίνῃ μὲ τὸν Ὑπουργὸν κατὰ τὴν δόξαν ἴσος,
 καὶ στὸν χορὸν Τρικουπικοὶ ἐπῆγαν ψωραλέοι
 καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σώλσδουρου, ἐκεῖν' ἡ Γκαλουλὴ,
 ποῦ, ὡς μανθάνω, ἔφθασεν ἐσχάτως ἐκ Λονδίνου
 νὰ σώσῃ τὸν Χαρίλαον ἐκ προφανοῦς κινδύνου,
 καὶ ὀφείλομεν, Πρωθυπουργέ, εἰς ταύτην τὴν πανώλην
 νὰ στρέψωμεν αὐτοστιγμὴ τὴν προσοχὴν μας ὅλην
 καὶ ἐντόνως νὰ φωνάζωμεν «μωρὴ Ἑγγλέζα τράβα»,
 διότι μοῦ μυρίζεται πῶς λάκκο ἔχ' ἡ φάβα.

Μὴ στέκεσαι, Θεόδωρε, οὐδὲ στιγμὴν ἄργος,
 διότι, ὅπως ἔμαθα, ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς
 ἔως στὸν σιδηρόδρομο τὴν πῆγε μὲ τὰμάκι
 καὶ τῆς χαριεντίζετο μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.
 Μὴν ἐπιτρέπῃς, Θεοδώρῃ, νὰ ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
 κάθε Ἀγγλὶς ξεβράκωτη ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
 καὶ νὰ ταραττῇ τὴν χολὴν τῶν Κορδονάτων ὅλων
 μὲ μηχανορραφήματα καὶ μ' ἓνα καὶ ἄλλον δόλον.
 Πολὺ καλὰ τοὺς ἔκαμες ποῦ δὲν ἐπῆγες ὁδόν,
 καὶ ἐρεζίλευθῇ οὕτω πως καὶ ἡ Λαίδη τοῦ διαβόλου,
 καὶ ὁ ἀδελφός της Σώλσδουρου, αὐτὸ τὸ κουφαρόνι,
 ποῦ θέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ σπάσῃ τὸ Κορδόνι.
 Πολὺ καλὰ τοῦ ἔκαμες τοῦ Μεγαλειοτάτου,
 ποῦ εἰς τὸν μπάλο τοῦ Συγγροῦ δὲν ἔγινες σκιά,
 καὶ δι' αὐτὸν δὲν ἔδωσες οὐδὲ ψωροδεκάραν,
 ἐφ' ᾧ καὶ στέφω τὴν σοφὴν καὶ σεβασμίαν κύραν
 μὲ μενεξέδες, κάρδαμα, καὶ ὀλίγα παραπούλια,
 ποῦ τᾶκοφα πρωτὶ πρωτὶ, πρὶν νὰ προβάλλ' ἡ Πούλια.
 Χρόνους πολλοὺς, Πρωθυπουργέ, νὰ ζήσης καὶ νὰ ζήσῃ
 σὺ νὰ πηγαίνῃς ἐμπροστὰ καὶ ὁ Βασιλεὺς ὀπίσω,
 μὰ τὴν Ἀγγλίδαν πρόσεχε, ποῦ στάζει δηλητήριον,
 γιὰ νὰ μὴν πάῃ ἄδικα τὸ Κατηγορητήριον,
 καὶ ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὅπου τὰ δόντια τρίζει,
 τυλίξῃ μέσα εἰς αὐτὸ σπανάκι μὲ τὸ ρύζι.
 Χρόνους πολλοὺς, Πρωθυπουργέ, μὲ ὀρεῖς καὶ ὀρεῖται
 ν' ἀλλάξῃς τῶν Τρικουπικῶν Χριστὸν καὶ Παναγιῶτα,
 καὶ εἴθε ὁ μάλλινος μποξᾶς τοῦ πρώτου Στρατηλάτου
 ποῦ τὸ μωρὸ μου ἔκαμε ἀπάνω τὰ ψιλὰ του,
 νὰ ὑψωθῇ ὡς σύμβολον καὶ προκοπῆς σημαία,
 καὶ ὑπὸ τοῦτο ἡ Ἑλλάς ὡς Ἀμαζὼν ἀκμαία
 νὰ τρώγῃ τῆς Σαρακοστῆς τὰ μῆδια καὶ τὰ γάβα
 εἰς ράκη μεταβάλλουσα τοῦ ἔθνους τᾶλλα λάβα.
 Δ.—Μὲ καθυποχρεώνετε μὲ διαχύσεις τόσας.
 Φ.—Μένω θεράπων ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγιῆς τούτέστι,
 ποῦ μᾶς πληρώνει πάντοτε ἀμέσως καὶ προθύμως,
 ἐφημερίδα ἔβγαλε τρανὴν στὸ Βουκουρέστι,
 καὶ ὡς φίλος ἀνταποκριτὴς μᾶς γράφει ἐπισήμως
 πῶς ἔγινε καλαμαράς καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἀλλάζει,
 ὁ δὲ Λεφάνης ὁ γνωστός, ποῦ εἶναι στὸ Γαλάζι,
 τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ ἀνέλαβε μὲ ζήλον,
 καὶ εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἓνα καὶ ἄλλο φύλλον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεθεῖ
 μὲ ξεροδοχεῖο Ξύδι, — δαδὸ στὸ λάδι τρεῖς σὺν ἑσδῇ.

μὲ λιμνέον, μὲ μὴ μάκαρα, — μὲ μεγάλα οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χήρα, διότις ἄνδρα, — ποῦ τὴν ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ